

Kult poslušnosti a jeho noví apoštoli – bývalí odopierači poslušnosti

Branislav Michalka

21. januára 2021 ✝ Spoločnosť

Súdruhovia mali kedysi taký okrídlený slogan, ktorým začínali každú „konštruktívnu kritiku“, a ktorý znel: „*Súdruhovia, rozmohol sa nám na podniku taký nešvár...*“ A potom pokračovali podľa druhu „*nešváru*“.

Aj nám sa tu (na Slovensku, ale aj v Európe a priľahlom okolí) rozmohol „*taký nešvár*“, ktorý by sa dal v skratke popísať nasledovne: bývalí porušovatelia poslušnosti, bojovníci proti pravidlám, vzbúrenci proti konvenčnosti a nepriatelia stereotypov, sa nám premenili na apoštolov poslušnosti. Tento jav sa dá pozorovať tak na poli cirkevnom, ako aj na poli svetskom.

Jeho hlavní hrdinovia v Cirkvi sú dlhoroční trucovači, ochkajúci nad skostnatenosťou Cirkvi a spoločnosti, tí, ktorým prekážali rôzne zákazy a príkazy, tí, ktorí sa proti nim búrili, všetko si chceli robiť po svojom, nič staré im nebolo dobré a všetko nové a nepovolené došlo v ich očiach svätosti. A volali po slobode pre všetkých, úpenlivo a nájostne, až sa im revolučný chochol natriasal.

Teraz, keď sa ich revolučné idey udomácnili a začínajú pomaly obrastať tukom blahobytu, nastala u nich zázračná premena: zdesene hľadajú na každého, kto sa opováži spochybniť ich liberálno-revolučné modly a s usilovnosťou malého žalobníka behajú od jedného uja učiteľa k druhému, hlásia, žalujú, zalamujú rukami nad každým, kto odmieta nekritickú a slepú poslušnosť najnovšiemu výroku biskupa, kardinála či pápeža. To, že ich modernistickí miláčikovia od konca 19. storočia kritizovali pápežov, že diela ich miláčikov boli na indexe, že sa búrili proti údajnej skostnatej morálke, kritizovali Cirkev, že je nemoderná, odopierali poslušnosť biskupom, spochybňovali dogmy, to bolo všetko v poriadku. To bola zrejme tá „dobrá“ neposlušnosť, liberálna, pokroková, tolerantná a ekumenická. Kým tá odopierala poslušnosť hierarchii a pápežom, tak bolo podľa modernistov a progresívcov všetko v poriadku.

Teraz je však všetko inak. Každý kto sa opováži čo i len naznačiť, že niečo z nových ideí v Cirkvi nie je v poriadku, je okamžite vyhlásený novými apoštolmi poslušnosti za rozvracača jednoty, div, že nie schizmatika. Keď niekto upozorní na rozpory vo vierouke a praxi minulosti a prítomnosti, kladie otázky, ktoré sú, vzhľadom na evidentné rozpory, legitímne, je okamžite označený za nenávisníka, konšpirátora a ničiteľa poriadku. Povážte len, kto by to povedal, že práve títo ľudia sa budú dovolávať poriadku priam s fanatickou neústupnosťou, pohoršene krútiť hlavami nad neposlušnými a obviňovať, kádrovať a cenzurovať.

Vyzývajú k poslušnosti voči pápežovi, ale vždy len k tomu poslednému. Keď predchádzajúci pápeži robili niečo, nad čím ich liberálne srdce usedavo plakalo, tak si vyhradzovali slobodu svedomia, nevadilo im, že im biskupi dohovárajú, hrali sa na disidentov, potichu trucovali a čakali, až sa ich liberálny sen naplní. To, čo hovorili pápeži pred sto, dvesto alebo aj tisíc rokmi ich nezaujíma. Keď im to niekto zacituje, tak povedia, že

sa zmenila doba, že to už neplatí alebo ešte vtipnejšie – že to treba zinterpretovať inak, pretože tí konzervatívci tomu aj tak nerozumejú, nechápu súvislosti a len správna pokroková hermeneutika dokáže vysvetliť starý dokument. Napriek tomu, že je to dokument strohý a presne formulovaný, ktorému, na rozdiel od mnohých súčasných dokumentov, dokázal porozumieť aj jednoduchý človek.

Na minulosť sa ich poslušnosť nevzťahuje. Tam je dovolené čokoľvek: kritika, spochybňovanie, otvorenosť v hodnotení, nadhľad, aj odsúdenie „*tmárstva*“ a „*nepokrokovosti*“. Na pápežoch minulosti ponachádzajú všetky nedostatky. Ochkajú nad tmárstvom Pia IX. a Pia X., z Pia XII. urobia prisluhovača nemeckého národného socializmu, zo stredovekých pápežov netolerantných križiakov a antisemitov, spochybňujú konanie a motívy, vrtajú sa v intrigách, krúčia hlavami a ospravedlňujú sa za bývalých pápežov na všetky ekumenické strany. Avšak, skúste pred nimi čokoľvek povedať na posledného pápeža a budete zvrhnutý bleskom odsúdenia do priepasti pýchy a neposlušnosti.

Oni mohli a môžu naďalej spochybňovať a relativizovať s haďou úlisnosťou tisícročné pravidlá aj večné dogmy, riediť morálku na tekutú kašu neuchopiteľnú prstami, zosmiešňovať poverčivosť obradov a ľudovej zbožnosti, ale ten kto by skúsil povedať, že neverí na fatálnosť koronavírusu, ten je u nich šialený konšpirátor a priam zákerný vrah ľudstva.

A to nás privádza k svetskej sekcii tohto nového kultu poslušnosti, ešte okatejšej vo svojej rozporuplnosti a komickosti. Bývalí rockoví drnkalovia, drogoví analytici a experimentátori, výskumníci sexuálnej perversity, pátrači po všetkom zakázanom a poriadku odporujúcom, nenávidiaci poslušnosť a autority, neustále sa dovolávajúci možnosti stavať sa na odpor tradičnej morálke, kultúre a poriadku, nariekajúci nad útlakom v školstve, zvracajúci hnusom nad všetkým starým a konzervatívnym, neúnavne tkajúc nitky permanentnej revolúcie, romantickej vzbury a skladajúci ódy na pubescentné rebelstvo, ukazujúc ho ako motor zdravého chodu spoločnosti.

Nebolo škáry, z ktorej by nepovyliedali, smrad, ktorý by nevelebili a vzdor proti poriadku, ktorý by neokiadzali. V ruke lomcujúc prometeovskou fakľou, celí rozkokošení, keď si mohli kopnúť do, dnes už pre nich neškodného, náboženstva a vnímajúci poriadok ako synonymum hlúposti a obmedzenosti, odrazu zanôtili novú pieseň, pieseň liberálneho poriadku a poslušnosti, environmentálnej zodpovednosti, vakcínovej uvedomelosti a celoplanetárnej solidarity.

Tá *ich* rebélia, to bola tá dobrá, pokroková a tolerantná. Avšak dnes, keď už: „*sa žije lepšie, žije sa veselšie*“, ako hovoril súdruh Stalin, sa predsa o vzburu pokúša, a ešte k tomu proti nim, určite len nejaký šialený konšpirátor.

A odrazu vidíme, ako sa rôzni vyvolávači občianskej neposlušnosti à la Thoreau, domáhajúci sa v minulosti práva na protest postojacky, v sede, aj v ľahu, na vode i vo vzduchu, tí čo nariekali, keď polícia vyviedla skupinu ruských rockových kurtizán Pussy Riot, z kresťanského chrámu (kde sa oddávali svojmu „umeniu“), tí, čo ešte nedávno nenechali nitku suchú na odpornom policajnom násilí proti nebohému Floydovi, odrazu ich vidíme, ako sa s vehemenciou predavačky kapustných hláv, ujali roly obrancov verejného poriadku a volajú po zatýkaní, väznení a trestaní. Koho? Vrahov, pedofilov, anarchistov? Rozvracačov spoločenskej morálky? Nie – tých, čo nenesia rúško a pri nákupe idú cez hranicu okresu do bližšieho obchodu. No len povážte, sú aj takí nezodpovední ľudia... A momentálne ich milovníci liberálneho pokrokového poriadku

vyhodnotili ako veľké nebezpečenstvo pre európsku civilizáciu a snáď aj pre celý svet.

Revolúcia, etablovaná a dobre usadená vo foteli moci, začína budovať svoj nedotknuteľný poriadok. To, čo popierala celé stáročia, teraz vníma ako samozrejmosť a tých, čo by chceli spochybniť liberálnu pravdu, vníma ako zločincov najhoršieho rangu.

Niektó by si mohol povedať, že je to vlastne jedno. Revolúcia za chvíľu začne požírať svoje deti a to je chvíľa, keď ju už nezaujímajú jej prvotní nepriatelia (tí poschovávaní po kútoch a v katakombách), ale hrabne svojou revolučnou rukou do vlastných radov. Stane sa z nej hierarchický monolit, ktorý nakoniec, ako všetky revolúcie, kapituluje pred realitou.

Problém však nespočíva v tom, žeby sa nakoniec hierarchia neustanovila, možno stokrát tyranskejšia ako tá minule, ale v tom, ktorá hierarchia je v službách Pravdy. Tou môže byť pre kresťana len hierarchia kresťanská. Inú môže kresťan trpne rešpektovať, ale požadovať, aby jej dôveroval a stotožnil sa s ňou, to by bolo príliš trúfalé a naivné. Preto nesmie vnímať vytváranie hierarchie založenej na lži len ako súčasť večného kolobehu striedania hierarchií.

Pokrytectvo súčasných liberálov, novo prebudených apoštolov kultu poslušnosti a včerajších demolátorov poriadku, nemôže byť pre kresťana len svedectvom o večnej ľudskej hlúposti, ale svedectvom o tom, aký typ hierarchie sa pred jeho očami vytvára, svedectvom o hierarchii lži.

Základná lož všetkých revolúcií spočíva v tom, že sľubujú slobodu a prinášajú tyranu. Nie inak koná súčasná etablovaná revolúcia. Klamú v zárodku a z toho, ako sa rýchlo menia na tyranov, ľahko ich lož rozpoznáme. Naopak, skutočne konzervatívni ľudia poriadku a rádu, nikdy nesľubujú to, o čom vedia, že je nemožné to poskytnúť. Nevolajú po práve na vzburu, aby ju potom druhým pokrytecky odopierali. Neklamú.

Postaviť sa proti tejto hierarchii lži nie je popretím poriadku, akoby to radi teraz prezentovali vylepšení revolucionári, naháňajúci údajných rozvracačov, ale je to návrat k poriadku. Je to návrat od hierarchie lži, ku hierarchii Pravdy.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/kult-poslunosti-a-jeho-novi-apostoli-byvali-odopieraci-poslunosti/>